

Børn, der avles udenfor Ægteffab, faar saavidt mulig samme Ret overfor Faderen som overfor Moderen.

Ud fra denne Hovedgrundsætning har man tilladt sig at stille saadanne Ændringer til Lovforslaget, at denne Børnenes naturlige Ret søges fyldestgjort, og da denne Grundsætnings Rigtighed forekommer Mindretallet saa selvindlysende, at den ikke behøver nogen videre Begrundelse, skal man indskrænke sig til at henlede Opmærksomheden paa, at da der fødes 7,000 saakaldte uægte Børn om Aaret her i Landet, hvilket paa det nærmeste svarer til en Tiendedel af alle Fødsler, saa vil det let indses, at det fortjener den alvorligste Overveielse, for om der ikke kan findes Midler til dels at indskrænke Uædeligheden og dels til at lindre de Statters sædvanlige Raar, der avles udenfor Ægteffab.

Mindretallet holder sig overbevist om, at de af samme foreslaede Ændringer, hvis de faar Lovskraft vil være en god Hjælp i den Retning. Det turde nemlig være hæbet over al Tvivl, at naar en Mand veed, at han er lovlig forpligtet til at finde sig i, at de saakaldte uægte Børn han avler har Ret til at bære hans Navn og tage Arv efter ham, saa vil han blive mere betænkelig i den Retning, end han er nu for Tiden, da det falder ham temmelig let at kaste det Meste baade af Stammen og Skaden over paa Moderen. Naar hertil kommer, at Barnet, som i dette Tilfælde er den absolut uskyldige og værgeløse Part, har et i alle Maader naturligt og billigt Krav paa, at Samfundet yder det saavidt mulig samme Beskyttelse som ægtefødte Børn, saa skjønner Mindretallet ikke rettere, end at der er fuld Joie til at give de udenfor Ægteffab avlede Børn den Retsbeskyttelse, som det vil være for dem at faae Ret til at arve deres Fader, at bære hans Navn og følgelig derfor ogsaa Ret til at faae hans Navn at vide.

Mindretallet foreslaar derfor, at Lovforslagets § 3 udgaar, og at der i Stedet for sættes fire nye Paragrafer. Derved

bliver, hvis disse Ændringer vedtages, Forslagets § 4 til § 7.

Mindretallet kan ikke tiltræde de dels af et andet Mindretal og dels af Flertallet til § 2 stillede Ændringer, da begge disse nemlig gaa i Retning af at gjøre Barnefaderens Forpligtelser mindre end Moderens.

Et andet Spørgsmaal, som Udvalget har taget under Overveielse, er det, om ikke Forslaget gaar videre end nødvendigt ved at bestemme, at Barnefaderen ikke alene skal deltage i Udgifterne ved Barselsærden, men ogsaa ved det forud gaende Svangerskab. Udgifterne ved dette sidste ere saare ubestemte og kunne let være simulerede, og Udvalget tror derfor at burde foreslaa, at „Svangerskabet“ udgaar (Ændringsforslag Nr. 3).

ad § 4.

Denne Paragraf er den i praktisk Henseende betydningsfuldste i Lovforslaget, og det er ikke Tvivl underkastet, at dens Bestemmelse om, at Barnefaderens Forsørgelseskommune skal betale, naar han ikke kan, hvorved altsaa opnaas Vished for, at det Faderen paalagte Underholdningsbidrag altid vil komme tilfæde, vil udøve en væsentlig Indflydelse til det Bedre baade paa Barnets og Moderens Stilling. — Grunden til, at Moderen ofte har saa stor Bankelighed ved at faae Barnet sat i Pleie, og at hun maa ty til Pleieførelse, hvis hele Stilling og Forhold lader saare meget tilbage at ønske, er netop den ringe Garanti, der i Reglen habes for Pleielønnens Betaling, og Forvisningen om, at der fremtidig vil habes Sikkerhed for, at det Barnefaderen paalagte Bidrag altid vil blive betalt, vil væsentlig medvirke til, at Børnene komme i Pleie under bedre Forhold. Hvad Moderen angaar, vil samme Bestemmelse ofte bidrage til, at hun undgaar, af Gemynd til sit Barn, at komme ind under Fattigvæsenet, og Paragrafen aabner